

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 128/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť L., a. s., B., zastúpenej advokátkou JUDr. Z. Č., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Trnava v konaní sp. zn. 24 Cb 2/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2006 doručená sťažnosť L., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Z. Č., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa 48 čl. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 24 Cb 2/03.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že návrhom na vydanie platobného rozkazu z 30. augusta 2002 sa domáhala od odporkyne uhradenia pohľadávky s príslušenstvom. Okresný súd rozhodol vo veci platobným rozkazom sp. zn. 35 Rob 78/02 z 24. októbra 2002 a zaviazal odporkyňu uhradiť určenú sumu s príslušenstvom. Odporkyňa podala proti platobnému rozkazu odpor.

Ústavný súd na základe predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľky nálezom č. k. I. ÚS 79/05-29 zo 6. októbra 2004 rozhodol, že v konaní okresného súdu sp. zn. 24 Cb 2/03 bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom okresnému súdu zároveň prikázal v danej veci konať bez zbytočných prietáhov.

Následne okresný súd podľa názoru sťažovateľky napriek nálezu ústavného súdu *„... nevykonal adekvátne opatrenia k odstráneniu uvádzaných nedostatkov v konaní v predmetnej právnej veci a v období od 16. 2. 2005 takmer 10 mesiacov bezdôvodne nekonal, pričom ďalšie pojednávanie vytýčil až na 02. 12. 2005“*.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že okresný súd nenariadil pojednávanie v dostatočnom časovom predstihu, ktoré by umožnilo zistiť príčiny absencií v doručovaní predvolaní na pojednávania odporkyni na základe dožiadania príslušného poštového úradu.

Okresný súd pojednávanie stanovené na 2. december 2005 odročil na neurčito z dôvodu nedoručenia predvolania odporkyni a *„... rozhodol o dožiadaní Pošty T. k zaslaniu doručenky adresovanej odporkyni v lehote 3 dní, príp. oznámenie dôvodu*

nedoručenia zásielky a o vyžiadaní OO PZ Trnava o preverenie, či sa odporkyňa zdržiava v mieste bydliska“.

Podľa názoru odporkyne okresný súd na základe uvedených dožiadaní nedospel k zisteniu pobytu odporkyne a opätovne nevykonával všetky právne dostupné opatrenia, aby zabezpečil prítomnosť odporkyne na pojednávaní nariadenom na 1. február 2006, prípadne aby súd mohol konať v jej neprítomnosti. Preto bolo uvedené pojednávanie odročené na neurčito a súd rozhodol o vykonaní dopytu na Mestskom úrade Trnava vo veci trvalého a prechodného pobytu odporkyne, dopytu na Centrálnu evidenciu pobytu obyvateľov Banská Bystrica a Ústav zboru väzenskej a justičnej stráže Bratislava, či sa menovaná nachádza t. č. vo väzbe alebo výkone trestu. K odročeniu pojednávania došlo napriek tomu, že súd mal vedomosť o tom, že sa odporkyňa na adrese nezdržuje a teda jej pobyt nie je známy.

Sťažovateľka sa podaním zo 7. marca 2006 domáhala preskúmania postupu okresného súdu v uvedenej veci z dôvodu jeho rozporu so základným právom sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Právna zástupkyňa v doplnení ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 27. apríla 2006 uviedla, že podpredsedníčka okresného súdu vo vyjadrení z 29. apríla 2006 skonštatovala, že „... *vzhľadom na postup súdu v konaní v predmetnej právnej veci, ktorý je v súlade so zákonom, sťažnosť sťažovateľa na prieťahy v súdnom konaní sp. zn. 24 Cb 2/03 zo dňa 07. 03. 2006 nepovažuje za dôvodnú*“.

Sťažovateľka nesúhlasí so stanoviskom podpredsedníčky okresného súdu a zastáva názor, že okresný súd koná v danej veci v rozpore so zásadou rýchlosti a účinnosti podľa ustanovenia § 6 Občianskeho súdneho poriadku, pretože „... *nepristúpil k využitiu tých procesných alebo iných prostriedkov, ktorých účelom je zabezpečenie nielen účinnej ale i rýchlej ochrany práv účastníkov súdneho konania, a v právnej veci vedenej pod sp. zn. 24 Cb 2/03 doposiaľ nevytýčil ďalšie pojednávanie, dôsledkom čoho je vznik opätovných prieťahov v konaní v predmetnej právnej veci*“.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľka v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods.1 dohovoru v konaní okresného súdu sp. zn. 24 Cb 2/03 bolo porušené. Sťažovateľka žiada zároveň o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 150 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov... .

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu

týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, III. ÚS 7/06).

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, III. ÚS 248/05).

V zmysel ustálenej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, skúma vždy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti posudzovanej veci najmä podľa týchto kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu v uvedenej veci.

Ústavný súd na základe chronológie úkonov vo veci sp. zn. 24 Cb 2/03 uvedenej v sťažnosti sťažovateľky dospel k záveru, že po náleze ústavného súdu č. k. I. ÚS 79/05-29 zo 7. septembra 2005 vo veci nemohlo dôjsť ku zbytočným prietahom v zmysle čl. 48 ods.

2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z judikatúry ústavného súdu navyše vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“ (rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 35/01).

Ústavný súd neposudzuje konanie okresného súdu po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 79/05-29 zo 7. septembra 2005 ako zásah do sťažovateľkou označených práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože časové odstupy medzi pojednávaniami okresného súdu nie sú také, aby mohli znamenať porušenie označených práv sťažovateľky. Navyše doba, ktorá uplynula od nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 79/05-29 zo 7. septembra 2005 do 28. marca 2006 (dátum doručenia sťažnosti ústavnému súdu), je príliš krátka na to, aby počas nej mohli vzniknúť zbytočné priet'ahy znamenajúce porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okresný súd vykonával počas uvedeného obdobia štandardné úkony, ktoré súvisia so zabezpečením účasti odporkyne na nariadených pojednávaniach, pričom jeho postup v predmetnej veci nemožno označiť ako neefektívny alebo majúci za následok porušovanie označených základných práv sťažovateľky.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta – napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 93/97, I. ÚS 87/97, I. ÚS 20/97, I. ÚS 24/98.

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006